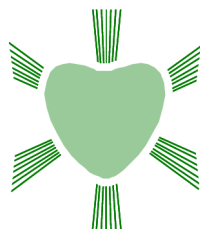

SRDÍČKO

ročník XXV. 2
4. 4. 2021

PROCITNUTÍ

Příroda se v zimě nacházela ve stavu hlubokého spánku. Ještě teď je tichá a mlčí. A pak, zahřátá paprsky jarního slunce, náhle procítne až k neuvěřitelnému životu: zaplní sady, keře i lesy nádhernými květy. Připomíná mi to počáteční šíření Evangelia, když vzkříšený Pán vyslal učedníky do světa. Připomíná to *Skutky apoštolů*. Tomu jaru předcházela zima: makabejské války, masivní nadvláda Římanů... Ale radostná zvěst rybářů přemohla světové mocnosti.

Mons. Jiří Mikulášek vypráví ve své knížce *Někdo tě má rád* krásný příběh: babička se zastavila se svým čtyřletým vnukem v kapucínském kostele v Brně. Je tam Pieta – bolestná Matka s mrtvým Ježíšem na klíně. Chlapec se pozorně zahleděl nejprve do tváře Panny Marie a pak na mrtvého Ježíše. Po chvíli poprosil babičku: „Babi, prosím tě, vysaď mě.“ Pak pohladil Ježíše po vlasech a řekl: „Ježíšku, neboj se, vstaneš z mrtvých.“

Nacházíme se na klíně bolestné Matky, usouzení koronavirem. Co

by ten chlapec řekl nám? Co by nám řekl Ježíš jako svým učedníkům? „Byla zima? Neztrácej naději. Staň se jedním z jarních květů!“

Drazí farníci, jsme v duchu s Vámi a žehnáme Vám

br. Ignác a spolubratři

„NEZTRAŤME VŘELOST“

Nela Vicherková strávila rok jako dobrovolnice v salesiánské komunitě v hlavním městě Keni v Nairobi. Vrátila se na podzim loňského roku a pro Srdíčko nyní vzpomíná na své tamní působení.

Jak tě napadlo, že bys jela jako dobrovolnice do Afriky?

Afrika mě zajímala odmalička. Vždycky, když se o ní mluvilo, jsem hned zbystrila a přemýšlela, jak tamní lidé žijí. Věděla jsem, že v Africe panuje velká chudoba, a tak jsem si jako puberťačka řekla, že tam pojedou pomáhat. Jenže pak jsem na nějaký čas svůj plán pustila z hlavy...

Když už jsem studovala vysokou školu, seděli jsme s jedním kamarádem v hospodě a já jsem se mu svěřovala, že bych chtěla někam odjet, ale třeba Erasmus nebo stáže mě úplně nelákají. Chtěla jsem, aby to celé mělo nějaký přesah – abych mohla v tom místě něco dát. Nějak pomoci. A tak jsme tuhle myšlenku rozvíjeli dál až do chvíle, kdy kamarád položil otázku: „Co tě znám, tak ty vždycky tak mluvíš o Africe. Tak proč jsi tam ještě nebyla?“ Začala jsem přemýšlet a říkala si: *Týjo dobrá otázka, proč jsem tam vlastně ještě nebyla?* Vzpomněla si, že na gymnáziu visel na nástěnce plakátek na misijní dobrovolnictví od salesiánů a já si ho tehdy vyfotila. Ta fotka mě nasměrovala na webovou stránku Adopce nablízko a asociace SADBA (Salesiánská asociace Dona Boska), pořádající Cagliero – přípravný kurz, který musí člověk podstoupit, než jede na dobrovolnou misijní službu. Přihlásila jsem se a v průběhu roku se všechno postupně formovalo.

Jak tato roční příprava probíhala?

Kurz zahrnuje 8 přípravných víkendů a v každém z nich se prezentují konkrétní země, kam dobrovolníci mohou jet. Další části víkendů se hodně liší: probírají se témata, která se dobrovolné služby dotýkají, jako třeba salesiánská výchova a salesiánská komunita, kdo jsou salesiáni a jaká je jejich spiritualita. Nebo s námi jeden pan doktor probíral tamní nemoci a očkování. Taky jsme se modlili za svoje rozhodnutí a za místo, kam pojedeme. Řešili jsme také způsob, jak zaujmout lidi, aby nás v cestě podpořili, dále jsme připravovali dětský den u salesiánů v Rumburku, abychom se dostali do kontaktu s dětmi, pracovali ve skupině, připravovali aktivity... A poslední víkend se konal slavnostní obřad *Aksanti*, kterého se s námi účastnily naše rodiny.

Chtěla jsi působit v Keni nebo ti byla tato země přiřazena?

Já osobně jsem chtěla na místo, kde je internátní škola, kde s dětmi budu od rána do večera každý den. A taky jsem věděla, že chci do Afriky, ale ne do Konga, protože neumím francouzsky. Konkrétně Keňu jsem si nevybrala, ta mi byla přiřazena. Nejdříve se tedy zjišťují preference dobrovolníka a pak se začíná komunikovat se salesiány v cizině. Ani já jsem nezahálela a zjišťovala jsem si informace o místech,

kde bych mohla působit. Oslovilo mě středisko Bosco Boys Langata (salesiánské středisko pro chlapce z ulice, kde jsem později působila) v Nairobi.

Jak reagovala rodina na to tvoje rozhodnutí, že chceš jet dobrovolničit do Afriky?

I přes počáteční nesouhlas rodina moje rozhodnutí přijala, neboť jsem jim úplně nedala na výběr (*smích*). Musím říct, že mě opravdu celou dobu podporovali a byli mi oporou. Ve všech chvílích, krásných i těžkých.

Co tě během prvních dnů strávených v Keni nejvíc překvapilo?

Jedno z největších překvapení byli tanečníci na bohoslužbě, kteří tančí liturgické tance. Je to speciální funkce: jako je třeba

ministrant, tak existuje i tanečník. Tance jsou součástí celé mše. Moc se mi to líbilo a vždycky jsem se pak o to víc těšila na nedělní mši. A vůbec, že ta mše je velice živá, dokáže člověka vtáhnout ještě jiným způsobem.

Mohla bys přiblížit svoji činnost v Keni?

Ze začátku jsem působila v Bosco Boys Kuwinda, základní chlapecké internátní škole (ještě jsem neměla dokončená studia, takže jsem nemohla učit přímo tady), ale zároveň jsem chodila učit do školky ve vedlejším slumu. Odpoledne jsem se vracela zpátky do Kuwindy a pomáhala při manuálních pracích nebo provozovali s chlapci různé sporty. Večer jsme společně s jednou českou dobrovolnicí doučovali prvňáčky, druháčky a třetáčky. To bylo

hodně náročné. Den končil společnou modlitbu růžence a slůvkem na dobrou noc. Tento režim trval asi měsíc a půl po mém příjezdu. V listopadu a prosinci mají děti prázdniny. Tento čas jsem využila k manuální práci nebo jsem třeba byla u slepic na farmě. Pro děti z okolí jsme měli během prázdnin oratoř.

Práce ve školce mě bohužel příliš nenaplňovala. Šla jsem tedy za otcem rektorem s tím, že do Bosco Boys Langata (středisko vzdálené asi 2 km, určené pro chlapce z ulice) mají v lednu přijet noví chlapci a že si myslím, že bych tam byla užitečnější. Mému přesunu nakonec nic nebránilo pod podmínkou, že z jedné z místností pomůžu vytvořit knihovnu.

V Langatě jsem začala učit (matematiku, občanku, přírodopis, náboženství, angličtinu), pomáhala při manuálních pracích, sportech, tvoření a měla jsem na starosti výtvarku. Pomáhala jsem chlapcům zažívat roztrhané oblečení, prát, uklízet, sekat dřevo...

Myslím si, že všechny tyto aktivity ale nevystihují přesně, co jsem tam dělala. Hlavní náplní mého působení bylo být přítomná. Být s chlapci a být tam pro ně, naslouchat jim a povzbudit je, kdykoliv jsem mohla.

Co se pro tebe změnilo se začátkem pandemie koronaviru?

Na konci března loňského roku se zavřelo kuwindské centrum a já jsem se úplně přestěhovala do Langaty (Langata je totiž rehabilitační centrum a není to oficiální škola, takže tam chlapci mohli zůstat), a mně přibývalo více práce. Naštěstí jsem na ni nebyla sama, spolupracovala jsem s dobrovolnicí Monikou ze Slovenska.

Mimo běžný program jsme v neděli všichni společně vařili a vymýšleli program – učili jsme chlapce šít, vyrábět z korálků, kreslit a malovat nebo jsme hráli hry. Také jsme uklízeli, kde se dalo. A dělali zkrátka to, co bylo v danou chvíli potřeba. Aktivity se v průběhu dost měnily.

O týden později volala naše organizace s tím, ať se vrátíme do Česka. Já jsem ale byla rozhodnutá, že chci zůstat.

To jsi teda byla odvážná...

Nemyslím si, že jsem odvážná. Hodně jsem se za toto rozhodnutí modlila. Když jsem si představila, že pojedou domů, vnitřně jsem cítila, že něco není v pořádku. Naopak když jsem přemýšlela, jaké by to bylo zůstat, cítila jsem pokoj.

Jakým jazykem jsi během tvé dobrovolné služby komunikovala?

Hlavně v angličtině, což je komunikační jazyk ve škole. Snažila jsem se dorozumět i svahilsky, ale neměla jsem moc času se svahilštinu učit. Po nějakém měsíci jsem pochopila, že když učím čistě v angličtině, žáci nerozumí jediné slovo. Tak jsem vždy přeložila hlavní slovíčka do svahilštiny. Začátek byl náročný, ale pak jsme si našli způsob, jak spolu komunikovat. Svahilsky se člověk naučí poměrně rychle základní fráze a po čase jsem již rozuměla téměř všemu, co mi chlapci říkali, avšak nebyla jsem schopna v ní učit.

Jaký je svahilština jazyk?

Svahilština je jednoduchý jazyk, ale úplně jiný. Mají hodně předpon a přípon, které se s různými slovy mění. Když na mě místní mluvili svahilsky, postupem času jsem rozuměla většině toho, co říkali.

Liší se nějak výuka v Keni od výuky v České republice?

Vyučovací hodina má 35 minut, ale jsou vždy dvě hned po sobě, bez přestávky. Žák má 35 minut třeba matematiku, pak se změní učitelé a přejde se na 35 minut angličtinu. Následuje přestávka, pak zase další 2 hodiny, přestávka a další 2 hodiny, oběd, a případně odpolední vyučování. Bylo to časově dost náročné na přípravu a v samotné hodině se toho stihlo málo. Po pár týdnech si však člověk na takový režim zvykl.

Setkala ses v Keni s velkou bídou?

Setkala jsem se s chudobou zcela jiných rozměrů, než jsem si vůbec dokázala představit. Myslela jsem si, že chudí lidé toho sice nemají mnoho, ale díky tomu si dokáží věcí více vážit, jsou vděční za všechno a navíc – osvobození od materiálních věcí – dokáží zastávat skutečné hodnoty. Mají toho sice málo, ale ne úplný nedostatek. Realita má však jinou tvář. Nedostatek je tam takový, že se na něj umírá. A když pomíneme materiální chudobu, nalezneme chudobu jiného druhu. Nezájem. Násilí. Osamění. Zapomenutí. Život bez lásky.

Jak to na tebe působilo?

Na první druh chudoby jsem byla svým způsobem připravená. Přijde mi, že je to takový stereotypní pohled: Afrika rovná se bída. Já jsem nebyla jiná. Před tím, než jsem do Keni odjela, jsem viděla dokument o Kibeře, největším slumu v Keni, který se mě velice dotknul. Po něm jsem se ptala sama sebe: *Nepřecenila jsem přece jen své síly?*

Na místě jsem to vnímala jinak. Bylo to součástí reality. Ze začátku jsem se cí-

tila bezmocně, protože jsem si plně uvědomovala, že nemohu všem těm lidem dát peníze či je jinak materiálně zajistit. Hodně jsem přemýšlela o tom, co jim dát mohu. Byla to moje přítomnost, vlídné slovo, úsměv, vtíp nebo třeba hraní fotbalu. Lidé byli vděční, že jim někdo věnuje svůj čas a pozornost. Více jsem to pochopila až v Langatě, kde jsem pracovala s chlapci (z ulice a ze slumů). Málomkdo však tuší, co chlapci dokáží. Že se v nich skrývá mnohem víc, než ukazuje jejich zevnějšek. Jsou to výborní fotbalisté, basketbalisté, vypravěči příběhů a vtípů i nadaní studenti. Synové, bratři, kamarádi. Jsou to děti Boží.

Často jsem si opakovala: *Pane Bože, poslal jsi mě sem sloužit, milovat a pečovat o naše krásné chlapce, prosím Tě dej mi sílu být tu plně pro ně a pomoci tam, kde mohu.*

Prožila jsi tam nějaké těžké chvíle?

Zkoušky, které během mého pobytu přišly, byly chvíle, které vznikly hlavně kvůli mé pyšce. Chlapci nás dobrovolnice (dvě bělošky) hodně srovnávali. Chodili za mnou a říkali: „Neli, proč nejsi stejná jako Monika?! Ona je úplně skvělá, proč nejsi taky taková? Ty jsi lepší než ona, ona je lepší, ne ty. Ona je horší, ty jsi horší. Ty jsi taková, ona je maková...“

Ze začátku si člověk řekne: „Jsou to děcka, v pohodě...“, ale čím to bylo častější, tím víc jsem ztrácela nad celou situací nadhled. Začala jsem se s Monikou srovnávat a uzavírat se sama do sebe. Celé to vygradovalo v těžké momenty, kdy jsem si uvědomila, že se bojím před chlapci vystupovat a něco jim vysvětlit, byť jsem věděla, že jim mám co předat. Nebo jsem se poklepala po rameni neprávem, neboť i falešná chvála se dobře poslouchala.

Hodně mě to zviklalo a trvalo nějakou dobu, než jsem si uvědomila, že mám strach. Zároveň mi došlo, že strach není pocit, který pochází od Pána Boha, a že je zde něco špatně. Hodně jsem se modlila a odevzdávala celou situaci Bohu. Přemýšlela jsem, proč mi chlapci neustále říkají ta slova. Zraňovalo mě to. Avšak časem mi došlo, že to vlastně nejsem já, kdo je ten zraněný člověk a kdo prožívá těžkosti. Jsou to naši chlapci. Kořeny jejich zranění pochází z jejich rodin, z ulice, z nedostatku jídla, drog... Z toho pramenily jejich řeči – ty se potom střetávaly s mojí pýchou. Nechávala jsem se těmito momenty unášet, což vedlo k tomu – již zmíněnému – strachu z vystupování před chlapci. Zpsychla jsem a zároveň ztratila sebevědomí.

Díky modlitbě jsem si uvědomila, že potřebuji odpustit – našim chlapcům,

Monice, i sama sobě. Najít v tom všem pokoj. Učila jsem se chlapcům dávat najevo, že je mám ráda i bez toho, aby na sebe tímto způsobem strhávali pozornost. Také jsem si uvědomila, že jsem do Keni nepřijela, aby mě naši chlapci měli rádi. Já jsem přijela mít ráda je a být zde pro ně. A nečekám za to něco nazpět – ani chválu, ani vděk. Říkala jsem si: *Pán Bůh mě tam poslal sloužit, tak tam budu sloužit a pomohu jim, s čím mohu. Když jsem si to uvědomila, vnímala jsem tyhle těžké chvíle úplně jinak.*

A jaké pěkné chvíle jsi prožila?

Každý den jsem zažívala hodně hezkých chvil, od pozdravů přes to, že chlapci dělali to, co mají, po povídání při práci, kdy se více otevřeli, či společné modlitby. Nebo třeba když tancovali, hodně jsme u toho dělali různé srandy. Taky když se mě po sto osmdesáté snažili naučit fotbal, mně to stále nešlo a oni to zase nevzdali. Důvodů k radosti bylo každý den plno. Krásná chvíle nastala také asi po půl roce, kdy chlapci byli u nás ve středu. Sociální pracovník je spojil a zavedl k jejich rodinám. Když se pak vrátili, říkali mi: „Neli, dneska jsem potkal svoji mamku, tři roky jsem ji neviděl.“ To bylo opravdu krásné. Chlapcům úplně zářily oči.

Jiná krásná chvíle, která se mi vryla do srdce, byla, když za mnou přišel Freddy. Fredymu je 10 let, byl to můj student, velice bystrý. Ale taky to byl rváč. Když vznikla mezi menšími chlapci bitka, Freddy byl téměř vždy uprostřed ní. Jednoho dne za mnou ale přišel a pošeptal mi do ucha: „Mum, I don't want to fight anymore.“ (Mami, už se nechci prát.) To byla chvíle, při které se mi podlomila kolena.

Co ti tato zkušenost dobrovolné služby v Keni dala?

Misie mi toho daly spoustu. Upřímně myslím, že jsem si odvezla víc, než jsem tam nechala. Otevřelo mi to oči a srdce, ta otevřenost místních lidí a vůbec to, že člověk nikam nespěchá, žije v daný moment. Když vás někdo potká, zeptá se, jak se máte, jak se má vaše rodina a zajímá se o vás. Tam zkrátka přístup „teď se dívám do země, protože strašně spěchám a nebudu si tě všimát“ nefunguje. Uvědomila jsem si, že není potřeba tolik spěchat, ale naopak je potřeba si všimát lidí, které mám okolo sebe, být k nim pozorná, otevřená a umět žít hodnoty, které zastávám. Nepřetvařovat se, být taková, jaká jsem, a zároveň neodsuzovat druhé za to, že jsou jiní.

Chtěla by ses tam někdy vrátit?

Jé, strašně moc. Ráda bych viděla všechny kamarády i chlapce, jak vyrostli, jak se mají, jak studují a jak se změnili.

Chtěla bys ještě něco na závěr dodat?

Při své misii jsem si přímo na místě uvědomila, že nedělám nic velkolepého. Prostě jsem tam s lidmi a pro lidi. Tak bych nás všechny chtěla povzbudit, abychom se zajímali o své rodiny, kamarády i lidi v našem okolí. Byli tu s nimi a pro ně. Aby se z našich vztahů kvůli koronaviru neztratila vřelost.

Na úplný závěr bych vám všem chtěla moc poděkovat za podporu a modlitby. Velice si jich vážím! *Asanteni sana.*

Martin Čermák,
Veronika Čermáková

VÍTÁME VŠECHNY KATECHUMENY V NAŠÍ FARNOSTI

Na Bílou sobotu přistoupí po důkladné dvouleté přípravě celkem osm farníků ke svátosti křtu. K tomuto momentu je i přes nelehkou situaci, která v současnosti panuje, dovedl bratr Didak a manželé Váchovi. Ještě před jejich oficiálním přijetím do církve jsme se zeptali dvou katechumenů, co je k tomuto rozhodnutí vedlo a proč si vybrali právě husovickou farnost.

Šárka

Má cesta ke Křtu svatému je vlastně mojí celoživotní poutí. Na této cestě jsou pro mě velmi důležitá tři setkání, tři osobnosti – přátelé, kteří mi v důležitých okamžicích přesně ukázali správnou cestu.

První je má spolužačka ze střední školy. Už za studií mi dokázala věnovat svůj čas a vést „rozpravu“ o víře. O mnoho let později mi zprostředkovala seznámení s mimořádnou paní a ta se stala v dalších letech mojí důvěrníci, rádčyní, vzorem. Ve chvíli mé bezradnosti mi doporučila setkání s Otcem Ignácem z vaší husovické farnosti.

Otec Ignác mě přijal s velikým pochopením pro moje starosti, pomohl mi, navrhl další cestu... A tak, po Alfa setkáních v roce 2019 a dvouleté přípravě na Křest svatý, doufám – dá-li Pánbůh – doputuji až ke křtitelnici husovického kostela.

Moje nynější rozpoložení nejlépe vystihují verše 38, 39 z první kapitoly Janova evangelia:

Ježíš se obrátil, a když je (učedníky) uzřel jíti za sebou, řekl jim: „Co hledáte?“ Oni mu řekli: „Mistře – kde bydlíš?“ Dí jim: „Pojďte, a vizte!“

Děkuji, děkuji, děkuji (za všechno všem)!

Otci Didakovi!

Otci Ignácovi!

Manželům Váchovým!

Lada, 27 let, hajný

Pocházím z ateistické rodiny a nebyl jsem tedy vychovávaný ve víře. Mé kroky ke Kristu byly pomalé, ale díky Bohu jsem se vydal cestou poznávání víry a jsem vděčný, že brzy budu součástí církve. Na bohoslužbě jsem byl poprvé se skauty, nejspíš o nějaké neděli, když jsem byl na letním táboře. Ani nevím proč, nechtěl jsem zůstat v táboře, ale jít s tou „věřící partou“ a právě tam ve mně bylo nejspíš zasazeno semínko víry.

Dlouhá léta jsem chodil do kostela sporadicky, většinou právě jen se skauty. Ačkoli jsem věřil, že Bůh existuje, tak jsem nechápal, proč bych měl chodit na mše svaté, když Bůh je přeci v nás a ve všem okolo a že mu je třeba děkovat. S příchodem do Brna, kde jsem začal studovat na Mendelově univerzitě, jsem poznal vícero lidí, kamarádů, kteří byli praktikujícími katolíky. Začal jsem s nimi chodit na studentské mše a více se o víru zajímat.

Jeden z těchto kamarádů, kterého jsem před šesti lety poznal a který čelil mým stále častějším dotazům, mi jde nyní za kmotra. Tímto bych Ti, Michale, rád poděkoval.

Kromě jižní Moravy mě také možná trochu překvapivě ovlivnilo Finsko, kde jsem studoval. Místní malá katolická komunita se o nás duchovně starala a dodnes to ve mně zanechalo krásné vzpomínky. Stejně tak návštěvy Svaté země – když si člověk uvědomí, že se modlí na stejných místech, jako se modlil Ježíš nebo Sv. František, je to něco naplňujícího.

Posledních pár let mě ve víře ovlivňovala nyní už bývalá přítelkyně, která mě začala pravidelně brát na bohoslužby. Naučila mě spoustu věcí a mimo jiné jí vděčím za to, že mi ukázala husovickou farnost, kde

jsem na jaře roku 2019 zaklepal na dveře farnosti a potkal se s otcem Didakem, jenž mě laskavě přijal. Prvně se za mě pomodlil a mohl jsem vstoupit do katechumenátu.

Rozhodnutí nechat se pokřtít ve mně zrálo poměrně krátkou dobu – je to jednoduché. Kdo by nechtěl být očištěn od svých hříchů, vstoupit do církve a být sjednocen s Kristem? Jsem rád, že křest bude právě v husovické farnosti, plně skvělých lidí, které jsem mohl poznat nejen během přípravy na křest. Velké díky také patří bratřím františkánům a zejména bratru Didakovi, který nás s pomocí Boží, Lenkou a Martinem usilovně a dobře připravoval k přijetí tak krásné svátosti jako je křest.

*Na cestu ke křtu se ptala
Veronika Čermáková.*

UČIT SE SLUŽBĚ V CÍRKVI: ROZHOVOR S MARTINEM ŠTORKEM

S Martinem Štorkem jsme vzhledem k současným opatřením mluvili prostřednictvím počítačové kamery a mikrofonu. Zajímalo mě, jak se v jeho práci lékaře odráží současná pandemie, co si myslí o množství dezinformací, které o covidu kolují, i jak funguje rybářské spolčo, které vede.

Jsi lékař. Jak současnou složitou situaci zvládáte?

Zrovna u nás dramatické rozdíly nevidím, protože nedělám přímo s covidovými pacienty. Pracuji na onkologii, kde provoz není tak výrazně omezen. Nemůžeme nechat naše pacienty na chronické léčbě doma, měli by výrazně větší riziko úmrtí na onkologickou chorobu než na covid. Samozřejmě i u nás platí různé restriky, musíme pacienty často testovat a nesmíme dopustit, aby se covid pozitivní pacienti dostali k našim hematoonkologickým pacientům.

Jaké nemoci se věnuješ?

Mnohočetnému myelomu. To je nádorová porucha krve tvorby, onemocnění spíše starších lidí, většinou nad 65 let. Pacienti mají v kostech ložiska, která zhoršují jejich pevnost, mohou mít také zhoršenou funkci ledvin či být chudokrevní.

Jak probíhá léčba?

Pacientům dáváme systémovou biologickou léčbou prostřednictvím tabletek nebo nitrožilních preparátů. Je potřeba také podpurná léčba: ti lidé musí rehabilitovat, někdy je dokonce potřeba operační výkon, aby se zpevnila nějaká kost. Je to běh na

dlouhou trať. Se soudobou léčbou se podařilo prodloužit život pacientů o mnoho let. Před čtyřiceti lety se po téhle diagnóze v podstatě psala závěť, pacient zanedlouho zemřel. Teď jsme schopni dát mladším pacientům deset a více let života.

Takovou nemoc nemusí být snadné diagnostikovat...

To ne. Mnohočetný myelom se manifestuje především bolestmi zad, které se vyskytnou od třicátého roku života postupně u většiny lidí. Stejně tak poškození ledvin nebo chudokrevnost se děje z řady dalších příčin.

K nám však pacienti chodí už s diagnózou. Díky práci okresních hematologů, internistů, praktických lékařů „slízáme smetanu“ dobře nalezených případů a léčíme je. Pořád si přitom myslím, že tyhle pacienty je jednodušší léčit, než je včas najít.

A současně učíš.

Vždycky jsem si přál mít pestrou práci, abych nedělal pořád to samé a to se mi díky Bohu po skoro sedmi letech praxe povedlo. Každý den dělám trochu něco jiného. Jsem na ambulanci, učím, bádám, píšu nějaké publikace, takže jsem moc rád, že je ta práce pestrá.

Co tě baví na učení?

Těší mě vidět mladé budoucí lékaře dobře analyticky přemýšlet. Teď se snažím studenty nevodit za pacienty, protože na hematologii si z toho až tak moc neodnesou. Kdyby byli třeba na chirurgii a drželi u operace háky, tak se něco naučí, ale na hematologii na samotném pacientovi nemusí být vidět, že má nemocnou krev.

Lepší je, když studenti dostanou uměle vytvořenou žádanku, kde mají nějaké údaje, a přenesou se do role hematologa. V prvé řadě si musí uvědomit, které všechny choroby by to mohly být, a navrhnout následný postup. Můžou použít Google nebo literaturu, ale, jak sami rychle poznají, není to všemocné. Musí si uvědomit, jak z těch dostupných informací udělat syntézu a dojít ke správnému závěru. To mě baví sledovat.

Jak sis vybral hematoonkologii? Souvisí to s touhle potřebou vidět věci analyticky a komplexně?

V medicíně nejde o žádném oboru říct, že je lehký nebo těžký, a nejde říct, že v některém oboru nemá lékař potřebu analyticky uvažovat, to je potřeba všude. Analyticky musí uvažovat praktický lékař, někdy mnohem víc než my, chirurg při operaci i při diagnostice, traumatolog, oční, úplně všichni.

Hematologii jsem si vybral proto, že je v ní hodně molekulární biologie. Musím se přiznat, že na gymnáziu medicínu moc nechtěl dělat, přála si to moje mamka. Já jsem ji dílem poslechl a dílem jsem jí věřil, že to se mnou nemyslí zle. První dva roky na medicíně jsem chtěl pracovat jako histolog nebo embryolog. Ale pak jsem poznal, že v hematoonkologii je obrovské

množství molekulární biologie. A touha starat se o pacienty, ta se u mě projevila až před koncem studia.

A jsi zpětně rád?

Moc, protože medicína dá člověku komplexní pohled. Nerozumím buňkám nebo genům do takové hloubky jako třeba molekulární biologové, ale lékaři mají tu výhodu, že všemu rozumí trochu. Když se řekne mnohočetný myelom, tak si nevybavím jen nějaké geny, které souvisí s rozvojem toho onemocnění, ale taky třeba to, že ten člověk potřebuje nutriční péči, potřebuje ortopeda, aby mu operoval páteř, potřebuje rodinnou podporu, protože to doma bez rodiny nezvládne. To slovo pro vás má mnohem víc významů. V tom je medicína krásná a já v ní cítím určité životní naplnění.

To je velmi zajímavé. Říkala jsem si, že díky téhle své expertize máš možnost sledovat, že po sociálních sítích koluje o aktuální epidemii spousta hloupostí. Jak se ti to čte?

Musím říct, že blbě. Na druhou stranu nejsem člověk, který se rád pouští do ohnivých internetových debat nebo rád druhé lidi uráží za jejich názor. Nejsem konfliktní člověk, nerad se hádám.

Úvahami o covidu žije hodně lidí, svoje názory berou jako hlubokou pravdu a je pak s nimi těžké debatovat. Můžou to být vaši přátelé, vaše rodina... A nechcete je urazit, nechcete jim třeba říct, jestli stejně debatují s elektrikářem, jak jim bude dělat elektřinu v pokoji. Jenže jak chcete člověku, který nemá žádné medicínské povědomí, vysvětlovat, jak funguje imunitní systém člověka či jak se dělají velké klinické

studie. Těžko se hledá řeč, která na ty lidi působí důvěryhodně.

Už se ani nesnažím všechny ty dezinformace vyvracet. Když někdo zeptá, tak samozřejmě odpovím, ale tohle má být spíš úkolem státu. Naše státní struktury by měly věnovat více energie tomu, aby tyhle věci vysvětlily. Lidé by všem těm opatřením mnohem více věřili a ve výsledku bychom měli mnohem méně nakažených a mnohem méně lidí by zemřelo.

Takhle se tu prohnala informační válka, kterou jsme my jako Češi prohráli. Necháme o vysoce odborném tématu veřejně mluvit lidi, kteří o něm vůbec mluvit nemají.

Co bys poradil nám, kteří tohle vzdělání a zkušenosti nemáme? Jak máme s našimi minimálními znalostmi informace posuzovat?

Věřil bych odborným společnostem, četl bych si oficiální doporučení českých odborných společností. A vždycky bych se díval, kdo o tom problému mluví. Více bych se díval na odbornou erudici v problematice epidemiologie či infekčního lékařství, než jestli je dotýčný mediálně známý. A my lékaři bychom měli být v našich vyjádřeních mnohem více opatrní. Je na nás totiž nahlíženo jako na odborníky.

Já osobně jsem hluboce přesvědčen, že jediná věc, která dokáže covid dlouhodobě vyřešit, je kolektivní imunita. A kolektivní imunita se dá získat buď proděláním toho onemocnění, nebo očkováním.

RYBAŘENÍ A RYBÁŘSKÉ SPOLČO Za šťastnějších okolností vedeš rybářské spolčo. Jak funguje?

Na přelomu let 2018 a 2019 jsem přemýš-

lel, čím můžu farnosti přispět. Nejsem hubeně nadaný ani nijak zvlášť velký sportovec. Co umím dobře, jsou ryby, věnuju se tomu v podstatě celý život. Takže mě napadlo udělat ve farnosti rybářský kroužek.

Chci především vytvořit společenství. Potkáváme se v kostele, kluci se potkávají jako ministranti a pak se setkáváme u vody a nějakým způsobem jim předávám i křesťanské hodnoty. Nosným motivem je to, že příroda je krásná a skrze tu krásu se snažíme vidět Boha. Kdo je turista, ví, jak jsou v přírodě nádherná třeba rána. Když člověk přemýšlí nad tím, kdo to všechno stvořil, musí dojít k Bohu. Tohle poznání je velmi silné.

A když je u toho trochu nepohody, parta se semkne. Kluci vidí, že si musí umět uvařit, všechno si nachystat, snažit se. Mamka mi vždycky říkala: potkávej se s věřícími kamarády i v různých zálibách a bude ti dobře. V mém životě se to postupně prolínalo a myslím, že je to dobrý směr.

Co učí vedení takového společenství tebe?

Učí mě to toleranci. Musím chápat, že to jsou kluci, že problémy řeší jako kluci, že to nejsou moji vrstevníci. Dál se učím třeba sebezapření. Nechci, aby to vyznělo škaredě, ale někdy mám chuť jít na ryby sám, být tam v klidu, ale pak si řeknu, že mám vůči klukům určitou odpovědnost, mám je rád, a tak naplánuji rybářskou výpravu společně. Nemůžu pak jet někam, kde jsem sám v divočině, protože dostat šest sedm dětí do úplné džungle, zapadávka někde na Moravě, kde ani není cesta, je upřímně utopie. Musím trošku slevit ze svých plánů, abych dokázal udělat něco pro ně.

Učím se také, že se za takové společenství musím modlit. Pro někoho je to asi běžné, modlit se za spolča ve farnosti, ale já jsem se to musel naučit. Abychom se modlili, aby to nebyl jen rybářský kroužek. Učí mě to držet určitou linii, aby to pořád bylo křesťanské společenství, a ne parta kámošů. Hlavně mě to tedy učí službě ve církvi.

Dívala jsem se na nějaká videa, která zveřejňuješ na YouTube farnosti. O rybách toho musíš hodně vědět.

Nemyslím, že jsem nějaký světový rybář. Když máš koníček, který tě baví a děláš ho léta, vědomosti přirozeně nabudeš. Ale hlavně mám rodinu a práci. A je to tak dobře.

Nechtěl bych se dostat do situace, kdy jsem pořád na rybách. Život běží dál a ryby jsou jen prostředkem, ne cílem. Znáám kluky, co jsou u vody pořád a mají úžasné výsledky. Protože jednoduše jsou tam třeba čtyřikrát pětkrát častěji než já. Já si tam chodím odpočinout, setkávat se s lidmi. Povyšit to na smysl života by bylo špatně.

A k těm videím...

Covid nás naučil jedné věci: vstupu do virtuálního světa. Velmi oceňuju Kapistrána, který dokázal tuhle dobu správně analyzovat a vede například spolča virtuálně. Moc si ho vážím jako člověka, který je zbožný, duchovní, a současně pochopil, co jsou výzvy této doby, a je mi v tom velikým vzorem.

Ani naše spolčo nemůžu dělat normálně, naživo, měli jsme naplánované akce, které s covidem padly. V těch videích ale nejde o mou prezentaci nebo prezentaci

našeho kroužku. Mají pohladit na duši. Ukážu dlouho známou rybářskou věc, zabalím ji do snímku přírody, tu a tam „přihodím“ nějakou myšlenku, ukážu, jak se daří děckám, jak se zlepšují, že viděli východ slunce na Dalešicích nebo chytili krásného okouna...

RODINA

Na co se v rodině těšíte?

Rekonstruujeme dům, od minulých prázdnin u nás běhají řemeslníci. Já jsem dokonce jednou bydlel na faře, protože ve sklepě dělali novou kanalizaci a nebylo možné používat odpady. Tři dny jsem bydlel na faře, rodina byla odjetá u rodičů. Takže se moc těším na to, jak odejde poslední zedník a budeme vědět, že do našeho domova už se nebude sekát nebo vrtat.

A pak se těším, že odejde covid. Teď nemůžeme za rodiči, nemůžeme moc ven, děti jsou doma, chybí jim škola...

Mám pocit, že jsi přes tyhle věci šťastný člověk.

Ano, jsem šťastný člověk. Mám ženu, kterou miluju, a která miluje mě. Máme tři děti, mají nás rády, jsou zdravé. Větši-

nu času v práci trávím smysluplně. A patřím do společenství lidí v naší farnosti, kde se cítím dobře. Samozřejmě nad tím vším je Pán Bůh. (*Ošivá se.*) Ale nechci se chlubit.

Ne, myslím, že je v tom i určitá skromnost. Občas všichni řešíme hlouposti a nejsme vděční za to, co máme..

Každé manželství, rodičovství, jakýkoli delší vztah zahrnuje neshody... Když se bavíme s vrstevníky nebo i s mladými rodinami, je to tak všude. Kdo se tváří, že ne, tak buď lže, nebo žije neexistující vztah.

KŘÍŽ

Kříž – jediné útočiště, ochrana a naděje! Svaté znamení spásy. Znamení milosrdenství a lásky.

In Nomine Patris, et Filii, et Spiritus Sancti. Amen. Staň se! Lidská ruka dělá svatý kříž a velebí Přesvatou Trojici – a příroda, celý svět i všechno tvorstvo odpovídá.

Svaté znamení kříže, mocný štíte, bezpečná záštito!

To, že Kristus na sebe vzal muka kříže a ne jiné, bylo skutečností připravovanou už od stvoření světa. Čtyřhranný tvar dvou os, které se protínají uprostřed, udeří všude do očí. Letící pták rýsuje svými křídly na nebi kříž. Kříž tvoří paprsky měsíce a hvězd, pozorujeme-li je přimhouřeným okem. Obrazem kříže je plovoucí člověk, stožár přetátý ráhnem, rukojeť pluhu i meče... Pohan Platón psal o čtyřech stranách světa, o čtyřech základních bodech obzoru: Moc boží se rozložila křížem nad zemí...

Když mám někoho rád, tak se s tím člověkem musím zákonitě tu a tam trochu pohádat. Pokud má člověk zájem děti někam posunout, musí je napomenout. Jsme lidé omylní. Dojdu třeba unavený ze služby, v noci jsem nespál, děti zlobí, tak na ně houknu. A ony se přitom jen nudí, protože jsou tu celý den zavřené. Je potřeba vědět, že tohle jsou opravdu jen ty drobnosti. Že jsme se vlastně pohádali kvůli hlouposti a zasmát se tomu. Že v těch velkých věcech si rozumíme. A že toho člověka, který ti byl dán, máš doopravdy rád či ráda.

Markéta Špettková

Kříž je všude! Všude je jeho podoba! Člověk, který se modlí, skládá ruce v kříž, nebo rozvírá paže a tvoří tak kříž ze sebe samého! ... Do tvaru kříže složil ruce i patriarcha Jakub, když před smrtí žehnal své syny. Kříž s rozevřenými pažemi vytvořil Mojžíš, když se modlil na hoře o vítězství nad Amalekity. Hur a Áron podepírali umdlévající ruce starého člověka tak, aby nepřestal kříž ani na chvíli bdít nad bojujícími...

Od počátku světa je kříž křížovatkou, na které se můj život a smrt – a proto jeho ovocem je zmrtevýchvstání... Kříž vládne nad celým světem, nad zemí i hvězdami, nade vším, co žije a umírá, rodí se i zaniká.

Kříž, viditelné znamení věčného Boha. Co by tedy mohlo ohrozit člověka, ozbrojeného tímto znamením?

(Jedná se o výňatek z textu románu polské spisovatelky Zofie Kossakové „Křižáci“, pro postní dobu snad dosti výstižným. LS)

LES – MŮJ CHRÁM

Mám jeden problém – při společné modlitbě se dosti špatně soustředím. I když se velmi snažím, myšlenky se často zatoulají ani nevím kam. V kostele při mši svaté tento problém není, zvláště, pokud je možno zpívat. To je způsob chvály, který mne nejvíc přibližuje k Pánu. A tak se ráda chodím modlit – do lesa.

Miluji les. Tato láska je zřejmě dědičtím po mém otci, který rovněž nemohl bez lesa být a od mládí jsem tam s ním chodívala. Byly to chvíle, na něž s láskou vzpomínám; táta znal opravdu krásná místa i v okolí Brna. Tahle touha být v lese, vnímat krásu Bohem stvořené přírody, vůni květů, šelest stromů nad hlavou, jimiž probleskují sluneční paprsky, to mi pro celý život zůstalo jako jedinečné dědictví po otci. A les se pro mne stal i místem modlitby. Kde jinde lze tak bezprostředně vnímat Boží přítomnost, Boží lásku, která stvořila vše to krásné, co naplňuje duši šťastnou pohodou? Kde jinde než zde, v náručí Boží, je správné chválit Stvořitele a vděčně děkovat? Cítím se tu velmi blízko Pána a – zpívám.

Nacházím, ba již znám v okolních lesích různé cestičky a pěšinky, nejlépe daleko od těch více navštěvovaných. Nechci se příliš s nikým potkávat, hledám samotu s Ježíšem. Mám místa, na která se dosti často vracím: poblíž posedu skrytého někde na okraji lesního palouku, na kraji mýtiny u velikého pařezu, na zapadlé cestičce u malého modřítku – tam zalézám a s vědomím, že široko daleko není nikdo z lidí, nahlas zpívám. Zním zpaměti mnoho

duchovních písní, již od mala – mnohé už zapadly do zapomnění. Kdysi jsem uměla velmi hezky zpívat, dnes, po létech mne hlasivky již tak dobře neposlouchají. Přesto zpívám z plných plic. Většinou podle ročních období: písně adventní (už pozapomenuté), potom spoustu koled, písní k Božskému Srdci Ježíšovu, písně mariánské, ... To vše prokládám jásavým „Aleluja“, písní svatého Františka oslavující Boží stvoření, a také některými z Biblických písní Antonína Dvořáka. Tyto zřejmě, protože jsou jen odposlouchané, nejsou vždy zcela přesně interpretovány, ale věřím, že Pán je přijímá. Takhle se modlím třeba půl hodiny. Hledím do korun stromů, kudy probleskuje jasně modré nebe. Vnímám všemi smysly krásu Boží přírody a nejen to – klaním se zázraku stvoření a zde cítím, že jen veliká láska Boží mohla to vše vytvořit a nám z téže lásky darovat.

Dost často se zde také vlastními slovy modlím. Hovořím s Pánem a film minulého života běží přede mnou. Cítím, co jsem si třeba před léty ani neuvědomovala: jak nás Pán přes naše poklesky po celý život drží ve své dlani a ustavičně chrání. Celým srdcem cítím vděčnost za ta prošlá léta a děkuji, děkuji. Zním též zpaměti Litani k Božskému Srdci Páně a zde se ji pomalu, s vroucností modlím. Prosim zde také za všechny mé blízké. Jsem přesvědčena, že Ten, který je tu se mnou, moje prosby slyší. Domů se vracím s vědomím, že tento den nebyl marný a byl naplněn pozhnáním.

LS

VELIKONOČNÍ BOHOSLUŽBY

Zelený čtvrtek (1. dubna)

Připomínka ustanovení Večeře Páně v 17:00 a v 18:30
v 19:30 bude společná adorace v Getsemanech

Velký pátek (2. dubna)

obřady v 15:00 a 18:00 *
v 17:00 Korunka k Božímu milosrdenství, v 17:15 křížová cesta v kostele

Bílá sobota (3. dubna)

8:00 – 11:45, 15:00 – 19:45
možnost adorace u Božího hrobu
obřady ve 20:00

Neděle – Slavnost

Zmrtvýchvstání Páně (4. dubna)
mše sv. v 7:30, 9:00, 10:00, 11:30, 18:00

Pondělí velikonoční (5. dubna)

mše sv. v 7:30 a v 18:00

* Vždy první z bohoslužeb bude přenášena on-line na farním YouTube.

Na stanovené bohoslužby je nutné se elektronicky zapsat!

Centrum naděje a pomoci Cenap zve na své on-line webináře

Více informací můžete nalézt na stránkách www.cenap.cz

8. dubna: **Komunikace v manželství – jak, kdy a o čem?** (19.30–21.00)

15. dubna: **O manželství a sexualitě** (19.30–21.00)

19. dubna: **Ne/plodné období po porodu** (17.00–19.00)

SRDÍČKO

zpravodaj brněnských římsko-katolických farností Husovice a Soběšice

Vydavatel a místo vydávání: Římskokatolická farnost u kostela Nejsvětějšího Srdce Páně, Brno-Husovice, Vranovská 766/103, 614 00 Brno, IČ: 64327370

Kontakt: srdicko.husovice@seznam.cz

<http://www.farnost-husovice.cz>

Četnost vydávání: **dvouměsíčník**

Ročník, číslo a den vydání: **XXIV, 2/2021, 4. 4. 2021**

Redakční rada: **Miroslav Boudný; Martin Čermák; Veronika Čermáková; Jan Kapistrán Gajdoš, OFM; Ondřej Špetík; Markéta Špetíková** (šéfredaktorka)

Vychází výlučně pro vnitřní potřebu vydavatele. Neprodejné. Neprošlo jazykovou úpravou.

Uzávěrka tohoto čísla byla dne 14. 3. 2021. Uzávěrka červnového čísla Srdíčka bude 15. května.